

tilgængelig i henhold til § 22 og have samme nyhedshindrende virkning som en national patentsøgning, som bliver tilgængelig for enhver.

Hvor en international ansøgning har fået fastsat en international indleveringsdag, men senere i den internationale fase er blevet standset, således at den ikke kan videreføres i henhold til § 31, udelukker § 29, at denne ansøgning får nyhedshindrende virkning ifølge § 2, stk. 2, 2. pkt. Da det imidlertid må anses for rimeligt, at ansøgninger, der optages til behandling i henhold til stk. 3, får nyhedshindrende virkning, såfremt de under den nationale behandling bliver almindelig tilgængelige i henhold til § 22, er en bestemmelse herom fastsat i *stk. 4*.

Direktoratets afgørelser i henhold til denne paragraf kan i lighed med, hvad der er tilfældet med afgørelser i henhold til § 36, indbringes for patentankenævnet af ansøgeren.

Til nr. 16. (§ 40).

Efter den gældende patentlovs § 40 er patenttiden 17 år fra den dag, da patentansøgningen blev indleveret. De nordiske patentkomiteer foreslog i sin tid forlængelse af patenttiden til 20 år i lighed med den udvikling, som kunne forudses i Vesteuropa. Senere under lovens tilblivelse blev man dog stående ved de dengang gældende 17 år. Den europæiske Patentkonvention bestemmer i artikel 63, at løbetiden for et europæisk patent er 20 år. Ifølge konventionens artikel 167 kan de kontraherende stater, som i deres nationale lovgivning har fastsat en kortere løbetid, tage forbehold i overensstemmelse med artiklens bestemmelser. Et sådant forbehold kan for fællesmarkedslandenes vedkommende ikke opretholdes efter ikrafttrædelsen af fællesskabspatentkonventionen, jfr. dennes artikel 2.

Det må anses for sandsynligt, at medlemsstaterne vil indføre tilsvarende løbetid for deres nationale patenter, og de fleste vesteuropæiske industrilande har allerede i dag i lighed med mange lande uden for Europa en længere patenttid end 17 år. Endelig kunne opretholdelse af en patenttid på 17 år for rent danske patenter bevirke en drejning af ansøgnernes interesse i retning af at udtage europapatent for Danmark i stedet for et dansk patent. Det foreslås derfor, at patenttiden bliver 20 år fra indleveringsdagen, sådan at patenttiden for såvel europæiske patenter som nationale danske patenter bliver 20 år.

Til nr. 17. (§ 41).

Denne paragraf indeholder bestemmelser om års-

afgifter for patenter. Som en konsekvens af, at tillægspatentordningen foreslås ophævet, må de dele af denne paragraf, som angår tillægspatenter, udgå. Dette medfører ændring af stk. 1, samt at stk. 2 ophæves.

Til nr. 18. (§ 45, stk. 2 og 3).

Begrænsningen i adgangen til at opnå tvangslicens, som følger af den foreslåede § 45, stk. 2, vil kun være nødvendig i tilfælde af dansk tiltræden af Fællesskabets Patentkonvention, og i så fald kan der tages forbehold heroverfor, jfr. nedenfor.

Art. 47 i Fællesskabets Patentkonvention bestemmer, at tvangslicenser ikke kan meddeles med hensyn til fællesskabspatenter, hvis det af patenteret omfattede produkt, fremstillet i en kontraherende stat, bliver bragt i omsætning i en anden kontraherende stat, for hvilken der er fremsat begæring om sådanne licenser, i tilstrækkelig mængde til at tilfredsstille behovet på vedkommende stats område.

I medfør af art. 82 finder art. 47 tilsvarende anvendelse på nationale patenter.

Art. 89 giver imidlertid enhver kontraherende stat mulighed for at tage forbehold om, at art. 47 og art. 82 ikke skal finde anvendelse inden for dens område på fællesskabspatenter eller europæiske patenter meddelt for, eller på nationale patenter meddelt af den pågældende stat. Forbeholdet kan tages for en periode på højst 10 år.

Fra dansk side vil man kunne tage forbehold i medfør af art. 89, og det kan blive nødvendigt, hvis blot ét andet EF-land tager et sådant forbehold. Ifølge lovforslagets § 2 vil det i så fald kunne bestemmes, at § 45, stk. 2, først træder i kraft på et senere tidspunkt, som vil være afhængigt af, hvornår de pågældende EF-lande tilbagetager deres forbehold.

Indtil der er fuld enighed mellem alle EF-lande, og § 45, stk. 2, kan sættes i kraft, vil Danmark i medfør af § 45, stk. 3, kunne træffe tosidede aftaler med lande såvel inden for som uden for EF om, at udøvelse i disse lande under forudsætning af gensidighed skal sidestilles med udøvelse her i landet.

I øvrigt henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit V.

Til nr. 19. (§ 51).

Den gældende patentlovs § 51 indeholder bestemmelser om, at et patent bortfalder ved manglende betaling af årsafgifter, og at et bortfaldet patent kan sættes i kraft på ny under visse betingel-